A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2024. november 21.*[i]

„Fellebbezés – Közös kereskedelempolitika – Az Európai Unióra a nemzetközi kereskedelmi jogszabályokkal ruházott jogok gyakorlásának biztosítására irányuló intézkedések – 654/2014/EU rendelet – (EU) 2018/886 végrehajtási rendelet – Vámunió – 952/2013/EU rendelet – Uniós Vámkódex – A nemzeti vámhatóságok által elfogadott kötelező érvényű származási felvilágosításra (KSZF) vonatkozó határozatok – (EU) 2015/2446 felhatalmazáson alapuló rendelet – Egyes Harley-Davidson motorkerékpárok nem preferenciális származásának meghatározása – A »gazdaságilag nem indokolt feldolgozás vagy megmunkálás« fogalma – Az Európai Bizottság KSZF-re vonatkozó határozatok visszavonásáról szóló végrehajtási határozata – Felhatalmazás – Jogos bizalom – A megfelelő ügyintézéshez való jog – A meghallgatáshoz való jog”

A C-297/23. P. sz. ügyben,

a **Harley-Davidson Europe Ltd** (székhelye: Oxford [Egyesült Királyság],

a **Neovia Logistics Services International NV** (székhelye: Vilvorde [Belgium])

(képviselik őket: E. Righini avvocato és S. Völcker Rechtsanwalt)

fellebbezőknek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2023. május 11-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

az **Európai Bizottság** (képviselik: F. Clotuche-Duvieusart, M. Kocjan és F. Moro, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: K. Lenaerts, a Bíróság elnöke, a negyedik tanács elnökeként eljárva, C. Lycourgos, a harmadik tanács elnöke (előadó), S. Rodin, N. Jääskinen és O. Spineanu-Matei bírák,

főtanácsnok: J. Kokott,

* Az eljárás nyelve: angol.

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

a főtanácsnok indítványának a 2024. május 30-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Fellebbezésével a Harley-Davidson Europe Ltd és a Neovia Logistics Services International Nva az Európai Unió Törvényszéke 2023. március 1-jei Harley-Davidson Europe Ltd és Neovia Logistics Services International NV ítéletének (T-324/21, a továbbiakban: megtámadott ítélet, EU:T:2023:101) megsemmisítését kéri, amely ítéletben a Törvényszék elutasította az Egyesült Királyságnak címzett, a bizonyos kötelező érvényű származási felvilágosításra vonatkozó határozatok érvényességéről szóló, 2021. március 31-i (EU) 2021/563 bizottsági végrehajtási határozatot (HL L 2021. 119., 117. o., a továbbiakban: vitatott határozat).

Jogi háttér

A nemzetközi jog

2 A Kereskedelmi Világszervezetet (WTO) létrehozó egyezmény (HL 1994. L 336., 3. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 21. kötet, 80. o.) 1A. mellékletében szereplő, a származási szabályokról szóló megállapodás (HL 1994. L 336., 144. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 21. kötet, 80. o.) 2. cikke a következőképpen rendelkezik:

A származási szabályok összehangolásának […] munkaprogramja befejezéséig, a tagok biztosítják, hogy

[…]

b) függetlenül attól, hogy milyen kereskedelempolitikai intézkedéshez vagy eszközhöz kapcsolódnak, származási szabályaikat nem használják fel kereskedelmi célok közvetlen vagy közvetett elérését szolgáló eszközként;

c) maguknak a származási szabályoknak ne legyen korlátozó, torzító vagy bomlasztó hatásuk a nemzetközi kereskedelemre. Nem állítanak indokolatlanul szigorú követelményeket, illetve nem követelik meg a származási ország meghatározásának előfeltételeként, olyan feltétel teljesítését, amely nem a gyártásra vagy feldolgozásra vonatkozik. A gyártáshoz vagy feldolgozáshoz nem közvetlenül kapcsolódó költségek azonban beszámíthatók egy érték szerinti százalék kritérium alkalmazásának céljaira […];

[…]”

Az uniós jog

A vámszabályozás

– *A Közösségi Vámkódex*

3 A Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet (HL 1992. L 302., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 4. kötet, 307. o.; a továbbiakban: Közösségi Vámkódex) 25. cikkének szövege a következő volt:

Az olyan feldolgozás vagy megmunkálás, amelynek tekintetében megállapítást nyer, vagy a megállapított tények igazolják azt a feltevést, hogy annak egyedüli célja a meghatározott országokból érkező árura a Közösségben alkalmazandó rendelkezések megkerülése volt, semmilyen körülmények között nem származtatja az így előállított árut abból az országból, ahol az említett feldolgozást vagy megmunkálást végezték […].”

– *Az Uniós Vámkódex*

4 Az Uniós Vámkódex létrehozásáról szóló, 2013. október 9-i 952/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2013. L 269., 1. o.; a továbbiakban: Uniós Vámkódex) (9) és (55) preambulumbekezdése kimondja:

„(9) Az [Európai] Unió vámunión alapul. Indokolt – mind az Unión belüli gazdálkodók, mind az uniós vámhatóságok érdekében – a jelenlegi vámjogszabályoknak egy vámkódexben történő egybegyűjtése. A belső piac koncepciójára alapozva az említett vámkódexnek tartalmaznia kell azokat az általános szabályokat és eljárásokat, amelyek biztosítják az Unió és az Unió vámterületén kívüli országok vagy területek közötti áruforgalommal kapcsolatban uniós szinten bevezetett vámtarifa és egyéb közös szakpolitikai intézkedések végrehajtását, figyelembe véve e közös szakpolitikák követelményeit. […]

[…]

(55) Az [EUSZ 5. cikkben] megállapított arányosság elvével összhangban szükséges és helyénvaló a vámunió hathatós működésének lehetővé tételére és a közös kereskedelempolitika végrehajtására irányuló fő célkitűzések megvalósítása céljából az Unió vámterületére beszállított vagy onnan kiszállított árukra alkalmazandó általános szabályokat és eljárásokat megállapítani. […]”

5 E kódex 33. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A vámhatóságoknak kérelemre […] kötelező érvényű származási felvilágosításra vonatkozó határozatokat [(a továbbiakban: KSZF-határozatok)] kell hozniuk.

[…]

(3) A […] KSZF-határozatok a hatálybalépésük napjától számítva három évig érvényesek.

[…]”

6 Az említett kódex 34. cikkének (11) bekezdése értelmében:

„A[z Európai] Bizottság határozatot hozhat, amelyben felkéri a tagállamokat, hogy vonjanak vissza [KTF]-határozatokat az áruk helyes és egységes tarifális besorolásának vagy származásuk megállapításának biztosítása érdekében.”

7 Ugyanezen kódex 59. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A 60. és 61. cikk állapítja meg a szabályokat az áruk nem preferenciális származásának meghatározásához, a következők alkalmazásában:

a) a Közös Vámtarifa […];

b) az áruforgalommal kapcsolatos különleges tárgykörökre vonatkozó uniós rendelkezések által megállapított, a tarifális intézkedésektől eltérő intézkedések; és

c) egyéb, az áruk származásával kapcsolatos uniós intézkedések.”

8 Az Uniós Vámkódex 60. cikke előírja:

„(1) A teljes egészében egyetlen országban vagy területen létrejött vagy előállított árut az abból az országból vagy területről származónak kell tekinteni.

(2) Az olyan árut, amelynek előállítása egynél több országot vagy területet érint, abból az országból vagy területről származónak kell tekinteni, ahol az utolsó lényeges, gazdaságilag indokolt feldolgozása vagy megmunkálása történt – egy e célra felszerelt vállalkozás területén –, aminek eredményeként új terméket állítanak elő, vagy ami az előállítás fontos szakaszát képezi.”

9 E kódex 62. cikke kimondja:

A Bizottságot fel kell hatalmazni arra, hogy […] felhatalmazáson alapuló jogi aktust fogadjon el azon szabályok meghatározására vonatkozóan, amelyek alapján úgy kell tekinteni, hogy az áru – amely tekintetében a nem preferenciális származás megállapítása az 59. cikkben említett uniós intézkedések alkalmazásának céljából szükséges – teljes egészében egyetlen országban vagy területen jött létre vagy került előállításra, vagy a 60. cikkel összhangban az utolsó lényeges, gazdaságilag indokolt feldolgozása vagy megmunkálása egy adott országban vagy területen – egy e célra felszerelt vállalkozás területén – történt, aminek eredményeként új terméket állítanak elő, vagy ami az előállítás fontos szakaszát képezi.

– *Az (EU) 2015/2446 felhatalmazáson alapuló rendelet*

10 A 952/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletnek az Uniós Vámkódex egyes rendelkezéseire vonatkozó részletes szabályok tekintetében történő kiegészítéséről szóló, 2015. július 28-i (EU) 2015/2446 felhatalmazáson alapuló bizottsági rendelet (HL 2015. L 343., 1. o.) (21) preambulumbekezdése értelmében:

Annak érdekében, hogy megelőzhető legyen a behozott áru származásának azzal a céllal történő manipulálása, hogy elkerüljék a kereskedelempolitikai intézkedések alkalmazását, az utolsó lényeges megmunkálást vagy feldolgozást bizonyos esetekben úgy kell tekinteni, mint ami gazdaságilag nem indokolt.”

11 A 2015/2446 felhatalmazáson alapuló rendeletnek a „Gazdaságilag nem indokolt feldolgozási vagy megmunkálási műveletek (az [Uniós] Vámkódex 60. cikkének (2) bekezdése)” című 33. cikke a következőképpen szólt:

„Egy másik országban vagy területen végzett bármely feldolgozási vagy megmunkálási művelet gazdaságilag nem tekinthető indokoltnak, ha a rendelkezésre álló tények alapján megállapítást nyer, hogy a művelet célja a[z Uniós] Vámkódex 59. cikkében említett intézkedések alkalmazásának elkerülése volt.

[…]

Az 22–01. mellékletben nem szabályozott áruk esetében, amennyiben az utolsó megmunkálás vagy feldolgozás gazdaságilag nem indokolt, úgy kell tekinteni, hogy az áruk azon utolsó gazdaságilag indokolt lényeges feldolgozása vagy megmunkálása, amelynek eredményeként új termék jött létre, vagy amely az előállítás fontos szakaszát képezte, abban az országban vagy területen történt, amelyből az anyagok érték szerint meghatározott legnagyobb hányada származik.”

A közös kereskedelempolitikára vonatkozó szabályozás

– *A 654/2014/EU rendelet*

12 A nemzetközi kereskedelmi szabályok alkalmazása és érvényesítése terén az Unióra ruházott jogok gyakorlásáról és a nemzetközi kereskedelmi szabályok, különösen a Kereskedelmi Világszervezet égisze alatt kialakított kereskedelmi szabályok alapján a Közösséget megillető jogok gyakorlásának biztosítása érdekében a közös kereskedelmi politika területén követendő közösségi eljárások megállapításáról szóló 3286/94/EK tanácsi rendelet módosításáról szóló, 2014. május 15-i 654/2014/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2014. L 189., 50. o.; helyesbítés: HL L 243., 14. o.) 3. cikke ekképp rendelkezik:

„Ez a rendelet az alábbi esetekre alkalmazandó:

[…]

c) engedmények vagy más kötelezettségek egyensúlyának helyreállítása céljából, amire a védintézkedésekről szóló WTO-megállapodás 8. cikke vagy az egyéb nemzetközi megállapodásokban – így többek között regionális vagy bilaterális megállapodásokban – foglalt, védintézkedésekkel kapcsolatos rendelkezések értelmében az jogosíthatja fel az Uniót, hogy egy harmadik ország védintézkedéseket alkalmaz;

[…]”

13 A 654/2014 rendelet 4. cikke előírja:

„(1) Amikor a 3. cikkben említett esetekben az Unió érdekeinek védelméhez fellépésre van szükség, a Bizottság végrehajtási jogi aktust fogad el a megfelelő kereskedelempolitikai intézkedések meghatározására. […]

(2) Az (1) bekezdés értelmében elfogadott végrehajtási jogi aktusoknak meg kell felelniük az alábbi feltételeknek:

[…]

c) ha az engedmények vagy más kötelezettségek egyensúlyának helyreállítása nemzetközi kereskedelmi megállapodások védintézkedésekkel kapcsolatos rendelkezéseinek értelmében történik, akkor az Unió fellépésének mértéke lényegében azonos a védintézkedés által érintett engedmények vagy más kötelezettségek mértékével, a védintézkedésekről szóló WTO-megállapodásban vagy más nemzetközi kereskedelmi megállapodások – így többek között a regionális vagy bilaterális megállapodások – védintézkedésekkel kapcsolatos rendelkezéseiben foglalt feltételek szerint, amelyek értelmében a védintézkedést alkalmazzák;

[…]”

– *Az (EU) 2018/724 végrehajtási rendelet*

14 Az Amerikai Egyesült Államokból származó egyes termékekre vonatkozó egyes kereskedelempolitikai intézkedésekről szóló, 2018. május 16-i (EU) 2018/724 bizottsági végrehajtási rendelet (HL 2018. L 122., 14. o.) 1. cikkének szövege a következő:

„A Bizottság haladéktalanul, de legkésőbb 2018. május 18-ig írásbeli bejelentést tesz a WTO Árukereskedelmi Tanácsának, hogy az Árukereskedelmi Tanács általi kifogás hiányában az Unió 2018. június 20-tól felfüggeszti az I. és II. mellékletben szereplő termékek vonatkozásában a GATT 1994 szerinti behozatalivám-engedményeknek az Egyesült Államokkal folytatott kereskedelemre történő alkalmazását azzal a céllal, hogy kiegészítő vámokat alkalmazzon az Egyesült Államokból származó e termékek behozatalára.”

– *Az (EU) 2018/886 végrehajtási rendelet*

15 Az Amerikai Egyesült Államokból származó egyes termékekre vonatkozó egyes kereskedelempolitikai intézkedésekről és az (EU) 2018/724 végrehajtási rendelet módosításáról szóló, 2018. június 20-i (EU) 2018/886 bizottsági végrehajtási rendelet (HL 2018. L 158., 5. o.) 1. cikke értelmében az Unió kiegészítő vámokat alkalmaz az Amerikai Egyesült Államokból származó egyes termékek – köztük a 800 cm^3-t meghaladó hengerűrtartalmú, dugattyús, belső égésű motoros motorkerékpárok – Unióba irányuló behozatalára. Az említett rendelet 2. cikkéből az következik, hogy e termékekre a 6%-os szerződéses vámtételen felül 25%-os kiegészítő vámtétel vonatkozik a 2018. június 22-től kezdődő első szakaszban, majd egy második szakaszban, lényegében legkésőbb 2021. június 1-jétől kezdődően egy 25%-os kiegészítő vámtétel.

A jogvita előzményei

16 A jogvita előzményeit a megtámadott ítélet 20–38. pontja ismerteti. Ezen előzményeknek a jelen eljáráshoz szempontjából releváns része a következőképpen foglalható össze.

17 2018 júniusában az Amerikai Egyesült Államok kormánya 25%-os, illetve 10%-os kiegészítő vámot vetett ki az Unióból származó acél behozatalára, illetve az alumínium behozatalára azzal a céllal, hogy elősegítse és növelje e termékek belföldi gyártását. E kiegészítő vámok bevezetésére válaszul

a Bizottság elfogadta az Egyesült Államokból származó egyes termékek, köztük a 800 cm^3-t meghaladó hengerűrtartalmú, dugattyús, belső égésű motorral működő motorkerékpárok behozatalára vonatkozó kiegészítő vámok alkalmazását előíró 2018/886 végrehajtási rendeletet.

18 A Harley-Davidson Inc., egy motorkerékpárok építésére szakosodott amerikai vállalkozás e végrehajtási rendeletnek az Európai Unió Hivatalos Lapjában való közzétételét követően szerzett tudomást ez utóbbi kiegészítő vámokról.

19 2018. június 25-én a Harley-Davidson a Securities and Exchange Commissionhöz (tőzsdeügyletek bizottsága, Egyesült Államok) a „*Form 8-K Current Report*” elnevezésű formanyomtatványon (a továbbiakban: 8-K formanyomtatvány) jelentést nyújtott be, amelynek az volt a célja, hogy tájékoztassa részvényeseit az Unió által a 2018/886 végrehajtási rendelet révén elfogadott kiegészítő vámok alkalmazásáról, valamint annak a tevékenységére gyakorolt következményeiről.

20 A 8-K formanyomtatványon a Harley-Davidson különösen a következőket jelezte:

„Az Európai Unió vámot fogadott el az Egyesült Államokban gyártott különböző termékekre, köztük a Harley-Davidson motorkerékpárokra. Ezeket a vámokat, amelyek 2018. június 22-én léptek hatályba, az Egyesült Államok által az [Unióból] az Egyesült Államokba exportált acélra és alumíniumra kivetett vámokra válaszul vetették ki.

Következésképpen az Egyesült Államokból exportált Harley-Davidson motorkerékpárokra kivetett [uniós] vám 6%-ról 31%-ra emelkedett. A Harley-Davidson úgy véli, hogy e vámok az Egyesült Államokból [az Unióba] exportált motorkerékpáronként hozzávetőleg 2200 amerikai dollár [USD] többletköltséggel járnak majd.

[…]

E tarifális teher jelentős költségének hosszú távú fedezése érdekében a Harley-Davidson programot fog kidolgozni arra vonatkozóan, hogy a tarifális teher elkerülése érdekében [az Unióba] szánt motorkerékpárok gyártását az Egyesült Államokból a nemzetközi létesítményeibe helyezze át. A Harley-Davidson szerint a nemzetközi üzemekben a gyártás növelése várhatóan további beruházásokat tesz szükségessé, és annak teljes megvalósítása legalább 9–18 hónapot vehet igénybe.”

21 A 8-K formanyomtatvány közzétételét követően a Harley-Davidson a thaiföldi üzemét választotta az uniós piacra szánt egyes motorkerékpárjai gyártásának helyeként.

22 A Harley-Davidson biztosítékot kívánt kapni e motorkerékpárok származási országának meghatározását illetően. Ily módon a Harley-Davidson és a Neovia Logistics Services International, egy közvetítő, amely motorkerékpárok Belgiumon keresztül az Unióba történő behozatalára irányuló tevékenységével kapcsolatban logisztikai segítségnyújtási szolgáltatásokat nyújt a Harley-Davidson számára, 2019. január 25-én együttesen két első, két motorkerékpárcsaládra vonatkozó KSZF-határozat iránti formális kérelmet nyújtott be a belga vámhatóságokhoz. Később három másik, három másik motorkerékpárcsaládot érintő KSZF-határozat iránti kérelmet nyújtottak be.

23 2019. január 31-én a belga hatóságok megbeszélést tartottak a Bizottsággal a KSZF-határozatok iránti első két kérelemről. Az ülést követően a Bizottság informális véleményt adott ki, amely szerint lehetséges, hogy a 8-K formanyomtatványban szereplő információk miatt nem teljesülhet

a 2015/2446 felhatalmazáson alapuló rendelet 33. cikke értelmében vett gazdasági indokoltság kritériuma. A belga hatóságok kérelmei ellenére azonban a Bizottság soha nem adott formális véleményt e rendelkezésnek a jelen ügy tényállására való alkalmazhatósága tárgyában.

24 2019. június 24-én a belga vámhatóságok az Uniós Vámkódex 33. cikkének (1) bekezdése alapján elfogadtak két KSZF-határozatot, amelyekben elismerték és tanúsították, hogy az Unióba behozott Harley-Davidson motorkerékpárok bizonyos kategóriái, amelyek a jelen ítélet 22. pontban említett két motorkerékpárcsaládnak felelnek meg, Thaiföldről származnak. A szintén a jelen ítélet 22. pontjában említett, KSZF-határozat iránti három másik kérelmet később a belga vámhatóságok ugyanúgy kezelték. Az első két KSZF-határozatot az említett hatóságok 2019. augusztus 21-én közölték a Bizottsággal.

25 2020. október 5-én a Bizottság tájékoztatta a belga hatóságokat azon szándékáról, hogy felhívja őket az első két KSZF-határozat visszavonására. 2020. november 13-án a belga hatóságok azt válaszolták a Bizottságnak, hogy nem tesznek eleget a visszavonás iránti ilyen felhívásnak. 2020. december 23-án a Bizottság hivatalos eljárást indított a vitatott határozat elfogadása céljából.

26 2021. március 5-én a Bizottság írásbeli tanácsadó bizottsági eljárás keretében megküldte a vitatott határozat tervezetét az Uniós Vámkódexbizottság „Származás” szekciója valamennyi nemzeti küldöttségének. Négy tagállam küldött észrevételeket a vitatott határozat tervezetével kapcsolatban, és ellenezte a Bizottság által e tervezetben kifejtett véleményt. 2021. március 29-én a Bizottság összefoglaló feljegyzést küldött az Uniós Vámkódexbizottság „Származás” szekciójának, amelyben jelezte, hogy az a 23 tagállam, amely nem foglalt állást, hallgatólagosan egyetértett a vitatott határozat tervezetével.

27 2021. március 31-én a Bizottság elfogadta a vitatott határozatot, amelyet 2021. április 6-án közölt a Belga Királysággal, és amelyet másnap közzétettek az Európai Unió Hivatalos Lapjában, amely határozatban felhívták a belga hatóságokat, hogy vonják vissza az első két KSZF-határozatot.

28 A megtámadott határozat (6,) (7) és (9) preambulumbekezdésében a Bizottság rámutatott arra, hogy:

„(6) Az Európai Unió kereskedelempolitikai intézkedéseinek közzétételét követően [a Harley-Davidson] a tőzsdeügyletek bizottságához 2018. június 25-én benyújtott 8-K formanyomtatványon […] bejelentette, hogy egyes, az európai uniós piacra szánt motorkerékpárok gyártását az Amerikai Egyesült Államokból egy másik országban található nemzetközi létesítményeibe helyezi át annak érdekében, hogy ne legyenek alkalmazandók rá az európai uniós kereskedelempolitikai intézkedések.

(7) Még ha a gyártás áthelyezése nem is feltétlenül csak a kereskedelempolitikai intézkedések alkalmazásának elkerülését szolgálja, a rendelkezésre álló tények alapján megállapítható, hogy [a 2015/2446 felhatalmazáson alapuló rendelet] 33. cikkének első bekezdésében említett feltételek teljesülnek. Ezért az utolsó előállítási országban végzett feldolgozási vagy megmunkálási műveletek nem tekinthetők gazdaságilag indokoltnak. Következésképpen a motorkerékpárok nem preferenciális származásának meghatározását a hivatkozott 33. cikk harmadik bekezdésében foglaltakra kell alapozni.

[…]

(9) mivel a mellékletben említett KSZF-határozatok alkalmazási körébe tartozó motorkerékpárok nem preferenciális származásának meghatározása nem a [2015/2446] felhatalmazáson alapuló rendelet 33. cikkének harmadik bekezdésében foglalt szabályon alapul, a Bizottság úgy ítéli meg, hogy a nem preferenciális származás e meghatározása nem egyeztethető össze a[z Uniós Vámkódex] 60. cikkének a [2015/2446] felhatalmazáson alapuló rendelet 33. cikkével összefüggésben értelmezett (2) bekezdésével.”

29 A megtámadott határozat elfogadását követően a belga hatóságok a Neovia Logistics Services Internationalnek címzett 2021. április 16-i levelükben arról tájékoztatták a felpereseket, hogy visszavonják a Harley-Davidson által Thaiföldön gyártott motorkerékpárok Unióba történő behozatalára vonatkozóan elfogadott öt KSZF-határozatot.

A Törvényszék előtti kereset és a megtámadott ítélet

30 A Törvényszékhez benyújtott keresetükkel a Harley-Davidson Europe és a Neovia Logistics Services International többek között a vitatott határozat megsemmisítését kérte.

31 E kereset keretében a felperesek hat megsemmisítési jogalapra hivatkoztak, amelyeket a következőkre alapítottak:

– az elsőt az indokolási kötelezettség és a vitatott határozat elfogadását megelőző tanácsadó bizottsági eljárás megsértésére;

– a másodikat nyilvánvaló mérlegelési hibára;

– a harmadikat a 2015/2446 felhatalmazáson alapuló rendelet 33. cikkének téves értelmezésére és alkalmazására;

– a negyediket a 2015/2446 felhatalmazáson alapuló rendelet 33. cikkének jogellenességére;

– az ötödiket az uniós jog általános elveinek és az Európai Unió Alapjogi Chartájának a megsértésére;

– a hatodikat a Bizottság politikai célú, hatáskörrel való visszaélésére;

32 Mivel e hat megsemmisítési jogalapot elutasította, a Törvényszék a megtámadott ítéletben az említett keresetet teljes egészében elutasította.

A felek kérelmei a fellebbezési eljárásban

33 A fellebbezők azt kérik, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

– semmisítse meg a vitatott határozatot, és

– a Bizottságot kötelezze a részükről a Bíróság és a Törvényszék előtt felmerült költségek viselésére.

34 A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:

– utasítsa el a fellebbezést, és

– a fellebbezőket kötelezze a költségek viselésére.

A fellebbezésről

35 Fellebbezésük alátámasztása érdekében a fellebbezők három jogalapra hivatkoznak, amelyek közül az elsőt a 2015/2446 felhatalmazáson alapuló rendelet 33. cikkének téves értelmezésére, a másodlagosan előterjesztett másodikat az Uniós Vámkódex 62. cikkében szereplő felhatalmazás korlátainak túllépésére, a harmadikat pedig a megfelelő ügyintézéshez való jog megsértésére alapítják.

Az első, a 2015/2446 felhatalmazáson alapuló rendelet 33. cikkének téves értelmezésére alapított jogalapról

A felek érvelése

36 A fellebbezés három részből álló első jogalapja a 2015/2446 felhatalmazáson alapuló rendelet 33. cikkének a Törvényszék által adott értelmezésére vonatkozik.

37 E jogalap első részében a fellebbezők azt állítják, hogy a Törvényszék figyelmen kívül hagyta e rendelkezés célját és összefüggéseit.

38 Az említett rendelkezés célja az Uniós Vámkódex 60. cikke (2) bekezdése tartalmának pontosítása, amely rendelkezés a termék származását olyan ténybeli kritérium alapján határozza meg, amely az utolsó olyan ország vagy terület azonosítására irányul, ahol jelentős hozzáadott értéket adtak a termékhez. A Törvényszék ezt az objektív kritériumot szubjektív kritériummá alakította át, lehetővé téve a Bizottság számára, hogy a szubjektív elemeket rangsorolva értékelje.

39 Márpedig a Közösségi Vámkódex 25. cikkét, amely egy szubjektív kritériumon alapult, az általa okozott rendszerszintű problémák és végrehajtási nehézségek okán helyezték hatályon kívül. A felperesek szerint ez a kritérium jogbizonytalanságot előidéző tényező volt, és ellentmondásban állt a származási szabályokról szóló megállapodás 2. cikkével, amely tiltja, hogy ezeket kereskedelmi célok elérését elősegítő eszközként használják fel, vagy olyan feltételeket állapítsanak meg, amelyek nem a gyártáshoz vagy a feldolgozáshoz kapcsolódnak.

40 A 2015/2446 felhatalmazáson alapuló rendeletnek a megtámadott ítéletben értelmezett 33. cikke egy olyan rendkívül nehezen megdönthető vélelmet vezet be, amely szerint abban az esetben, ha az áthelyezés egybeesik valamely kereskedelempolitikai intézkedés elfogadásával, ezen áthelyezés fő indokát ezen intézkedés kijátszása képezi, tekintet nélkül annak gazdasági igazolására.

41 Egyébiránt a 2015/2446 felhatalmazáson alapuló rendelet (21) preambulumbekezdésében említett, a kereskedelempolitikai intézkedések alkalmazásának elkerülése érdekében az importált áruk származása bármilyen „manipulálásának” megakadályozására irányuló célkitűzés fényében e felhatalmazáson alapuló rendelet 33. cikke kijátszás ellenes rendelkezés, amelyet – mint az adózás vagy a dömpingellenes vámok területén – szigorúan kell értelmezni. E rendelkezés

kizárólag azokra az áthelyezésekre vonatkozik, amelyeknek a szóban forgó kereskedelempolitikai intézkedések hiányában – az Európai Unióban tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 2016. június 8-i (EU) 2016/1036 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2016. L 176., 21. o.) 13. cikkéhez hasonlóan – nyilvánvalóan nincs értelme.

42 Az első jogalap második részében a fellebbezők arra hivatkoznak, hogy a Törvényszék úgy értelmezte a 2015/2446 felhatalmazáson alapuló rendelet 33. cikkét, hogy egy vállalkozásnak az uniós kereskedelempolitikai intézkedésekre adott bármely reakciója szinte ellentmondást nem tűrő módon e rendelkezés megsértésének minősül.

43 Annak meghatározása helyett, hogy az áthelyezésnek volt-e olyan észszerű indoka, amely nem kapcsolódik az uniós kereskedelempolitikai intézkedések megkerüléséhez, a Törvényszék gyakorlatilag felhatalmazta a Bizottságot, hogy a származási országot oly módon határozza meg újra, hogy az megfeleljen ezen intézkedések célkitűzéseinek. A Törvényszék a fellebbezőkre hárította a 2015/2446 felhatalmazáson alapuló rendelet 33. cikkének megsértésére vonatkozó vélelem megdöntését, jóllehet a gazdasági szereplő szabadon határozhatja meg saját üzletpolitikáját az üzleti hatékonyságra vonatkozó megfontolások alapján, mint amikor például a 2006. február 21-i Halifax és társai ítélet (C-255/02, EU:C:2006:121) 73. pontjában elismert azon jogát gyakorolja, hogy tevékenységét oly módon alakítja, hogy korlátozza az adótartozását.

44 Ezenfelül a Törvényszék tévesen állapította meg, hogy a 2015/2446 felhatalmazáson alapuló rendelet 33. cikke nem korlátozza a vállalkozás szabadságát, miközben a megtámadott ítéletben elfogadott értelmezés indokolatlanul korlátozza a vállalkozásoknak a termelésük helyének megválasztására vonatkozó szabadságát. Az a tény, hogy Törvényszék érvelése szerint azokat az új motorkerékpár-modelleket, amelyeket kizárólag Thaiföldön gyártott, úgy kell tekinteni, mint amelyek az Egyesült Államokból származnak, e szabadság további korlátozásának minősül.

45 Az első jogalap harmadik részében a fellebbezők azt állítják, hogy a megtámadott ítéletben a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot azon bizonyítási szintet illetően, amelyet a Bizottságnak el kellene érnie annak érdekében, hogy a gazdasági szereplőre hárítsa annak bizonyítását, hogy tevékenységének áthelyezése gazdaságilag igazolt. A Törvényszék tévesen állapította meg, hogy egy kereskedelempolitikai intézkedés elfogadása és az áthelyezés közötti időbeli egybeesés elegendő azon vélelem felállításához, amely szerint ez utóbbi gazdaságilag nem igazolt. Érvelésében a Törvényszék tévesen értelmezte az 1989. december 13-i Brother International ítélet (C-26/88, EU:C:1989:637) 29. pontját.

46 Egyébiránt a Törvényszék szelektív módon értelmezte a 2015/2446 felhatalmazáson alapuló rendelet 33. cikke értelmében vett „rendelkezésre álló tények” fogalmát, kizárólag a 8-K. formanyomtatványra támaszkodva annak érdekében, hogy a bizonyítási terhet a fellebbezőkre hárítsa. Mivel e rendelkezés arra kötelezte a Törvényszéket, hogy az összes rendelkezésre álló tényt vizsgálja meg, a Törvényszék azáltal, hogy nem vette figyelembe az e nyomtatvány közzétételét követő bizonyítékokat, elferdítette e bizonyítékokat, és nyilvánvaló értékelési hibát követett el. A rendelkezésre álló bizonyítékokra figyelemmel a Bíróságnak meg kell állapítania, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, mivel – ha a szóban forgó kereskedelempolitikai intézkedés elfogadása lett volna valóban az áthelyezés kiváltó oka – az áthelyezés fő vagy elsődleges célja nem szükségszerűen az ezen intézkedés alóli kivonás lett volna.

47 A Bizottság úgy véli, hogy az első jogalapnak a bizonyítékok elferdítésére vonatkozó harmadik része keretében kifejtett érvek elfogadhatatlanok, mivel a fellebbezők nem fejtették ki pontosan, hogy melyek a Törvényszék által elkövetett elemzési hibák. Mindenesetre ezen első jogalap megalapozatlan.

A Bíróság álláspontja

48 Az első fellebbezési jogalap együttesen vizsgálandó első két részében a fellebbezők azt kifogásolják, hogy a Törvényszék tévesen értelmezte a 2015/2446 felhatalmazáson alapuló rendelet 33. cikkének első bekezdésében előírt kritériumot, amelynek értelmében egy másik országban vagy területen végzett feldolgozást vagy megmunkálást gazdaságilag nem igazoltnak kell tekinteni, „ha a rendelkezésre álló tények alapján megállapítást nyer, hogy e művelet célja az [Uniós] Vámkódex 59. cikkében említett [olyan] intézkedések alkalmazásának elkerülése volt”, mint amilyenek a jelen ügyben is szerepelnek.

49 Először is, a megtámadott ítélet 58. pontjában a Törvényszék az e rendelkezésben szereplő, „e művelet elkerülésére irányuló” kifejezést figyelembe véve, hogy a „célja” szót e kifejezés egyes számban használja, úgy értelmezte, hogy bár lehetséges, hogy a termelés áthelyezése nem kizárólag valamely kereskedelempolitikai intézkedés elkerülésére irányul, e célnak mindazonáltal meghatározónak kell lennie. Ezen ítélet 62. pontjában a Törvényszék arra a következtetésre jutott, hogy az említett rendelkezést úgy kell értelmezni, hogy amennyiben a rendelkezésre álló tények alapján úgy tűnik, hogy az áthelyezés fő vagy domináns célja az uniós kereskedelempolitikai intézkedések alkalmazásának elkerülése, akkor ezt az áthelyezést úgy kell tekinteni, mint amely főszabály szerint gazdaságilag nem indokolt.

50 Márpedig ez az értelmezés nem tartalmaz semmilyen téves jogalkalmazást. Közelebbről, a felperesek állításával ellentétben a 2015/2446 felhatalmazáson alapuló rendelet 33. cikkének első bekezdését nem lehet úgy értelmezni, hogy az kizárólag azokra az áthelyezésekre vonatkozik, amelyeknek a szóban forgó kereskedelempolitikai intézkedések hiányában nyilvánvalóan semmilyen értelme nincs.

51 Először is, mivel a felperesek analógia útján a 2006. február 21-i Halifax és társai ítéletre (C-255/02, EU:C:2006:121) hivatkoznak, amelynek 73. pontjában a Bíróság a hozzáadottérték-adó területén kimondta, hogy a gazdasági szereplő jogosult oly módon átalakítani tevékenységét, hogy korlátozza az adótartozását, meg kell állapítani, hogy még azt feltételezve is, hogy ezen ítélet analógia útján alkalmazható a jelen ügyben szóban forgó helyzetre, a felperesek érve annak részleges olvasatán alapul.

52 A megtámadott ítélet 62. pontjában ugyanis a Törvényszék a 2015/2446 felhatalmazáson alapuló rendelet 33. cikke első bekezdését a Bíróság által a 2006. február 21-i Halifax és társai ítélet (C-255/02, EU:C:2006:121) 75. és 86. pontjában a hozzáadottérték-adó területén elfogadott értelmezéshez hasonlóan értelmezte, vagyis úgy, hogy a visszaélésszerű magatartás megállapításához többek között az szükséges, hogy az objektív körülmények összességéből kitűnjön, hogy a szóban forgó ügyletek elsődleges célja valamely adóelőny megszerzése.

53 Másodszor, a Törvényszék által a megtámadott ítélet 62. pontjában elfogadott azon értelmezés, amely szerint a 33. cikk alkalmazhatóságának döntő feltétele az ügylet elsődleges vagy domináns célja, szükséges e rendelkezés hatékony érvényesülésének biztosításához. Ez utóbbi ugyanis nagymértékben meg lenne fosztva hatékony érvényesülésétől, ha azt úgy kellene értelmezni, hogy

nem alkalmazható pusztán azon okból, hogy az áthelyezés az uniós kereskedelempolitikai intézkedések alkalmazásának elkerülésére irányuló elsődleges vagy domináns cél mellett egyéb másodlagos jellegű célkitűzésekre is irányul.

54 Harmadszor, ami a fellebbezők azon érvét illeti, miszerint a 2015/2446 felhatalmazáson alapuló rendelet 33. cikke első bekezdésének a Törvényszék általi értelmezése, amely lényegében megerősíti a Bizottság által a vitatott határozatban elfogadott értelmezést, sérti vállalkozási szabadságukat, meg kell állapítani, hogy a fellebbezők ezen ítélet 184. pontját vitatják, amelyet a Törvényszék által az előtte hivatkozott hasonló érvre adott válasz keretében fogalmazott meg. Ezzel szemben a fellebbezők fellebbezésükben nem hivatkoznak az említett ítélet 183. pontjára, amelyben a Törvényszék azt állapította meg, hogy a fellebbezők nem jelölték meg pontosan azokat a ténybeli elemeket, amelyek bizonyíthatnák, hogy a vitatott határozat aránytalanul korlátozta tulajdonhoz való jogukat vagy vállalkozási szabadságukat.

55 Ezenkívül, a megtámadott ítélet 184. pontját illetően a Törvényszék a teljesség kedvéért megállapította, hogy a fellebbezők tulajdonhoz való jogának vagy vállalkozási szabadságának esetleges korlátozása, még ha bizonyítást is nyerne, nem a vitatott határozat, hanem a kiegészítő vámokat bevezető 2018/886 végrehajtási rendelet következménye lenne.

56 Következésképpen a fellebbezők vállalkozási szabadságuk állítólagos megsértésére vonatkozó érvelése hatástalan.

57 Negyedszer, ellentétben azzal, amit a felperesek állítanak, a 2015/2446 felhatalmazáson alapuló rendelet (21) preambulumbekezdéséből – amely kimondja, hogy meg kell akadályozni a kereskedelempolitikai intézkedések alkalmazásának elkerülése érdekében az importált áruk származásának bármilyen „manipulálását” – nem vonható le az a következtetés, hogy e felhatalmazáson alapuló rendelet 33. cikkének első bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az kizárólag az olyan áthelyezésekre vonatkozik, amelyeknek a szóban forgó kereskedelempolitikai intézkedések hiányában nyilvánvalóan semmilyen értelme nincs, mint ahogyan ez a helyzet áll fenn a dömpingellenes vámoknak a 2016/1036 rendelet 13. cikkében meghatározott „megkerülése” esetében.

58 Először is, ez utóbbi rendelkezésből semmilyen következtetés nem vonható le a 2015/2446 felhatalmazáson alapuló rendelet 33. cikke első bekezdésének értelmezését illetően, mivel e rendelkezés más területre vonatkozik, és megfogalmazása igen eltérő a 33. cikk szövegétől, amely nem tartalmazza sem a „megkerülés” kifejezést, sem azt a részletes meghatározást, amelyet a 2016/1036 rendelet 13. cikke tulajdonít e kifejezésnek.

59 Ezt követően meg kell állapítani, hogy az e felhatalmazáson alapuló rendelet (21) preambulumbekezdésében szereplő „manipulálás” kifejezés az olyan önkéntes cselekmények széles körét foglalhatja magában, amelyek azt eredményezik, hogy az importált áruk származása megváltozik. Magából e preambulumbekezdés szövegéből az tűnik ki, hogy ezen intézkedések közé azok a cselekmények tartoznak, amelyeket meg kell akadályozni a kereskedelempolitikai intézkedések alkalmazásának elkerülése érdekében. Márpedig e cél említése – egyébként kizárólagos jellegének megjelölése nélkül – felesleges lenne, és nem érvényesülne hatékonyan, ha a „manipuláció” kifejezést úgy kellene értelmezni, mint amely már önmagában kizárólag azokra a cselekményekre utal, amelyeknek nincs más céljuk, mint a 2018/886 végrehajtási rendeletből következőkhöz hasonló uniós kereskedelempolitikai intézkedések alkalmazásának elkerülése.

60 Végül, mivel a „manipuláció” kifejezés nem szerepel a 2015/2446 felhatalmazáson alapuló rendelet 33. cikkének első bekezdésében, semmiképpen nem lehet annak szövegével és rendszerével összeegyeztethetetlen módon értelmezni e rendelkezést. Márpedig a fellebbezők által javasolt értelmezést nemcsak hogy egyáltalán nem támasztja alá az említett rendelkezés szövege és rendszere, hanem sértené annak hatékony érvényesülését is, amint az a jelen ítélet 53. pontjában megállapításra került.

61 A fentiekből következik, hogy a Törvényszék nem követett el hibát a megtámadott ítélet 58. és 62. pontjában, amikor úgy ítélte meg, hogy a 2015/2446 felhatalmazáson alapuló rendelet 33. cikke alkalmazhatóságának döntő feltétele a szóban forgó ügylet elsődleges vagy domináns célja.

62 Másodsorban, ezen értelmezés alapján a Törvényszék a megtámadott ítélet 63. pontjában megállapította, hogy amennyiben a rendelkezésre álló tények alapján úgy tűnik, hogy az áthelyezés elsődleges vagy domináns célja az uniós kereskedelempolitikai intézkedések alkalmazásának elkerülése volt, az érintett gazdasági szereplőre hárul annak bizonyítása, hogy ezen áthelyezés elsődleges vagy domináns célja az arra vonatkozó döntés elfogadásának időpontjában nem az volt, hogy el lehessen kerülni az ilyen intézkedések alkalmazását. A Törvényszék szerint az ilyen bizonyítékot meg kell különböztetni az említett áthelyezés gazdasági indokolásának vagy gazdasági racionalitásának utólagosan történő kutatásától.

63 Ezzel az érveléssel a Törvényszék egyáltalán nem állított fel megdönthetetlen, vagy legalább is rendkívül nehezen megdönthető vélelmet. Épp ellenkezőleg, a Törvényszék egyszerűen abból a tényből vonta le a következtetéseket, hogy a szóban forgó ügylet elsődleges vagy domináns céljának objektív körülmények, vagyis a rendelkezésre álló tények alapján kell megállapíthatónak lennie.

64 A 2015/2446 felhatalmazáson alapuló rendelet 33. cikke első bekezdésének egyértelmű megfogalmazásából ugyanis az következik, hogy e rendelkezés kizárólag akkor alkalmazható, ha a rendelkezésre álló tények alkalmasak annak bizonyítására, hogy az érintett vállalkozás magatartásának célja a szóban forgó kereskedelempolitikai intézkedés alkalmazásának elkerülése volt. A hatáskörrel rendelkező hatóságok tehát csak abban az esetben kötelesek e rendelkezés értelmében gazdaságilag nem indokoltnak tekinteni ezen ügyletet, ha ténylegesen ez a helyzet áll fenn.

65 Márpedig ilyen esetben vagy nincsenek olyan tények, amelyek alapján megállapítható lenne, hogy az említett művelet elsődleges vagy domináns célja egy más cél lenne, amely esetben a 33. cikk alkalmazása kötelező, vagy léteznek ilyen tények, de a hatáskörrel rendelkező hatóságok nem rendelkeznek azokkal. Ebben az összefüggésben igazolt, hogy leginkább vagy kizárólagosan az érintett vállalkozásra hárul az, hogy rendelkezzen e bizonyítékokkal, és azokat a hatáskörrel rendelkező hatóságok rendelkezésére bocsássa.

66 E tekintetben a 2015/2446 felhatalmazáson alapuló rendelet 33. cikke nem határoz meg egyetlen olyan különös jellemzőt sem, amellyel a „rendelkezésre álló” tényeknek – többek között – időbeli szempontból bírniuk kell. Következésképpen nem kizárt, hogy a tények a szóban forgó művelet megvalósítására vonatkozó döntést, vagy akár ezen ügylet megvalósítását követően „álljanak rendelkezésre”. Mindazonáltal az említett művelet elsődleges vagy domináns célját csak legfeljebb az ügyletről történő döntés időpontjában lehet értékelni, amint azt a múlt idő

használata is megerősíti a kifejezésben „a művelet célja […] [az] intézkedések alkalmazásának elkerülése volt”. Egyébként lehetetlen, hogy ezt a döntést az elfogadásánál későbbi megfontolások befolyásolták.

67 Harmadsorban, a fellebbezők érvelésével ellentétben az Elsőfokú Bíróság érveléséből nem következik, hogy a Bizottság jogosult lenne egy művelet céljainak szubjektív értékelésére, vagy e célok jelentőségének vélelmezésére.

68 Kétségtelen, hogy a 2015/2446 felhatalmazáson alapuló rendelet 33. cikkének első bekezdése egy szubjektív elem, nevezetesen valamely kereskedelempolitikai intézkedés alkalmazásának elkerülésére irányuló szándék azonosítását írja elő. Mindazonáltal e rendelkezés célja a vizsgált művelet elsődleges vagy domináns céljának objektív módon történő megállapítása a rendelkezésre álló tények alapján. Ennélfogva, amint az a megtámadott ítélet 75. pontjában megállapításra került, egy kereskedelempolitikai intézkedés alkalmazásának elkerülésére irányuló szándék meghatározó jellege megállapításának objektív bizonyítékokon kell alapulnia.

69 E tekintetben a 2015/2446 felhatalmazáson alapuló rendelet 33. cikkének első bekezdése alapvető eltéréseket mutat a Közösségi Vámkódex 25. cikkéhez viszonyítva, amely a szóban forgó műveletre utalva a „célja […] kizárólag az alkalmazandó rendelkezések megkerülése volt” kifejezést használta, és az ilyen cél megállapítása tekintetében vélelem alkalmazásának lehetőségét írta elő. Következésképpen nem áll fenn semmiféle összeegyeztethetetlenség a megtámadott ítélet és a jogalkotónak az ezen utóbbi rendelkezés eltörlésére irányuló szándéka között.

70 A fenti megállapításokból az következik, hogy a Közösségi Vámkódex 25. cikkének a származási szabályokról szóló megállapodás 2. cikkével való, a fellebbezők által hivatkozott összeegyeztethetetlensége nem tekinthető relevánsnak a 2015/2446 felhatalmazáson alapuló rendelet 33. cikke első bekezdésének a megtámadott ítéletben adott értelmezése értékelésének szempontjából. A fellebbezők ezen érve ugyanis azon az előfeltevésen alapul, hogy a Törvényszék szubjektív kritériummá alakította át az e 33. cikk első bekezdésében foglalt objektív kritériumot. Márpedig, amint az a jelen ítélet 67. és 68. pontjában megállapításra került, ez az előfeltevés téves.

71 A fentiekre tekintettel az első fellebbezési jogalap első két részét el kell utasítani.

72 Az első jogalap harmadik része a megtámadott ítélet 70. és 71. pontjában meghatározott bizonyítási szabályozásra vonatkozik. A 70. pontban a Törvényszék megállapította a kiegészítő vámokat bevezető 2018/886 végrehajtási rendelet hatálybalépése és a szóban forgó áthelyezési művelet bejelentése közötti időbeli egybeesést. Az 1989. december 13-i Brother International ítélet (C-26/88, EU:C:1989:637) 29. pontjára hivatkozva a Törvényszék megállapította, hogy az ilyen időbeli egybeesés igazolhatja azt a vélelmet, amely szerint az áthelyezés célja az üzletpolitikai intézkedések alkalmazásának elkerülése volt.

73 A megtámadott ítélet 71. pontjának első mondatában a Törvényszék megállapította, hogy e 29. pontból az tűnik ki, hogy ilyen időbeli egybeesés esetén az érintett gazdasági szereplőre hárul annak bizonyítása, hogy a szóban forgó rendelkezésekből eredő következmények elkerülése érdekében a gyártás helye szerinti országban végzett gyártási műveletekre vonatkozóan más észszerű ok állt fenn, mint a szóban forgó rendelkezésekből eredő következmények elkerülése.

74 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a megtámadott ítélet 70. és 71. pontja nem sérti a fellebbezők által a Törvényszék előtt hivatkozott 1989. december 13-i Brother International ítélet (C-26/88, EU:C:1989:637) 29. pontjának értelmét. E 29. pontban a Bíróság úgy ítélte meg, hogy a releváns

szabályozás hatálybalépése és a termék összetevői összeszerelése helyének áthelyezése közötti időbeli egybeesés esetén az érintett gazdasági szereplőnek kell bizonyítania ezen áthelyezés észszerű indokát annak érdekében, hogy megdöntse azt a vélelmet, amely szerint az említett áthelyezésre az e szabályozásból eredő következmények elkerülése érdekében került sor.

75 E 29. pont az áruk származása fogalmának közös meghatározásáról szóló, 1968. június 27-i 802/68/EGK tanácsi rendelet (HL 1968. L 148., 1. o.) 6. cikkének értelmezését tartalmazza. E rendelkezés lényegében megfelel a Közösségi Vámkódex 25. cikkének, amelyet, amint az a jelen ítélet 69. pontjában megállapításra került, a 2015/2446 felhatalmazáson alapuló rendelet 33. cikkének első bekezdéséhez viszonyítva alapvető különbségek jellemeznek, mivel az kifejezetten előírta a vélelem alkalmazásának lehetőségét.

76 Mindemellett a Törvényszék érvelése nem hibás, mivel a 2015/2446 felhatalmazáson alapuló rendelet 33. cikkének első bekezdése azt írja elő, hogy a rendelkezésre álló tények alapján kell megállapítani a művelet azon célját, amelyet elsődleges vagy domináns célkitűzésként kell értelmezni, amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 58. és 62. pontjában helyesen megállapította.

77 Márpedig ítéletének 70. pontjában a Törvényszék a rendelkezésre álló tényekre támaszkodott, figyelembe véve mind a Harley-Davidson által a termelése áthelyezésének a 8-K. formanyomtatványon megjelölt célját, mind pedig a 2018/886 végrehajtási rendelet hatálybalépése és az ezen áthelyezési művelet bejelentése közötti időbeli egybeesést.

78 Ily módon a Törvényszék a megtámadott ítélet 70. pontjában megállapította, hogy a Harley-Davidsonnak azáltal, hogy a 8-K formanyomtatványon kizárólag azt közölte, hogy a gyártásának áthelyezésével a kiegészítő vámok hatálybalépéséből eredő „tarifális teher elkerülését” kívánja elérni, elsődleges vagy domináns célja az volt, hogy elkerülje e kereskedelempolitikai intézkedések alkalmazását. A Törvényszék e tekintetben kiemelte, hogy a 8-K formanyomtatvány tárgyából és tartalmából egyértelműen kitűnik, hogy azt – amely 2018. június 25-én kelt – a 2018/886 végrehajtási rendelet közzétételére azonnali válaszul csupán öt nappal az említett közzétételt követően és három nappal e végrehajtási rendelet hatálybalépését követően tették közzé.

79 E körülmények alapján a Törvényszék a 2015/2446 felhatalmazáson alapuló rendelet 33. cikke első bekezdésének megsértése nélkül ítélhette meg úgy, hogy első látásra megállapítható volt, hogy a szóban forgó áthelyezés célja a kereskedelempolitikai intézkedések alkalmazásának elkerülése volt. Ebben az esetben az érintett gazdasági szereplőnek kellett volna bizonyítania, hogy más észszerű indok áll fenn, amely bizonyíthatta volna, hogy a művelet elsődleges vagy domináns célja idegen volt e céltól.

80 A bizonyítékoknak a Törvényszék általi állítólagos elferdítését illetően meg kell állapítani, hogy a fellebbezők valójában a bizonyítékok újbóli értékelését kérik anélkül, hogy kellően pontossággal megjelölnék a Törvényszéknek felrótt elferdítést, vagy azokat az elemzési hibákat bizonyítanák, amelyek a Törvényszéket értékelésük során ezen elferdítéshez vezették. Egy ilyen kifogás következésképpen, elfogadhatatlan a fellebbezés szakaszában (lásd ebben az értelemben: 2023. június 8-i Severstal és NLMK kontra Bizottság ítélet, C-747/21 P és C-748/21 P, EU:C:2023:459, 52. pont).

81 A fentiek összességéből az következik, hogy az első fellebbezési jogalap harmadik részét is el kell utasítani, és ezért e jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

A második, az Uniós Vámkódex 62. cikkében szereplő felhatalmazás korlátainak túllépésére alapított jogalapról

A felek érvelése

82 A másodlagosan előterjesztett második jogalappal a fellebbezők azt róják fel a Törvényszéknek, hogy a megtámadott ítélet 86–90. pontjában tévesen alkalmazta a jogot. A 2015/2446 felhatalmazáson alapuló rendelet 33. cikke, amint az a megtámadott ítéletben értelmezésre került, sérti az EUMSZ 290. cikket, mivel módosítja az Uniós Vámkódex 60. cikke (2) bekezdésének bizonyos lényeges rendelkezéseit.

83 Ez az értelmezés az e 60. cikk (2) bekezdésében előírt, a művelet gazdasági igazolására alapított objektív kritériumot a gazdasági szereplő szándékán alapuló szubjektív kritériummal váltaná fel. Az említett értelmezés annak elismeréséhez vezetne, hogy a Bizottság politikai döntést hozott, amely ellentétes a jogalkotó azon politikai döntésével, hogy a Közösségi Vámkódex 25. cikkének eltörlésével lemond erről a szubjektív kritériumról. Ugyanezen értelmezés sértené a jogszabályi hierarchiát és a jogbiztonságot azáltal, hogy a felhatalmazáson alapuló jogi aktusban a jogalkotási aktustól eltérő jogot hozna létre.

84 A Bizottság vitatja ezen érvelést.

A Bíróság álláspontja

85 A második jogalap a 2015/2446 felhatalmazáson alapuló rendeletnek a Törvényszék által értelmezett 33. cikke jogellenessége megállapítására irányul.

86 Mivel az uniós jogi rendelkezések nem tekinthetők érvénytelennek, ha olyan értelmezést kaphatnak, amely biztosítja a magasabb szintű jogszabályoknak való megfelelést (lásd ebben az értelemben: 2023. november 16-i Ligue des droits humains [Az adatkezelés felügyeleti hatóság általi ellenőrzése] ítélet, C-333/22, EU:C:2023:874, 57. pont), e jogalapot csak úgy lehet érteni, mint amely lényegében a 2015/2446 felhatalmazáson alapuló rendelet 33. cikke első bekezdésének a Törvényszék által adott értelmezését vitatja.

87 Mindemellett a fellebbezők érvelése abból az előfeltevésből indul ki, hogy a Törvényszék a 2015/2446 felhatalmazáson alapuló rendelet 33. cikkének első bekezdését úgy értelmezte, mint amely szubjektív kritériumot tartalmaz. Márpedig, amint az a jelen ítélet 67. és 68. pontjában megállapításra került, ez az előfeltevés téves.

88 Következésképpen a fellebbezés második jogalapját el kell utasítani.

A gondos ügyintézéshez való jog megsértésére alapított harmadik jogalapról

A felek érvelése

89 A harmadik fellebbezési jogalap két részből áll.

90 Az első részben a fellebbezők azt állítják, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott ítélet 166–169. pontjában úgy ítélte meg, hogy a meghallgatáshoz való jog Bizottság általi megsértése nem igazolja a vitatott határozat megsemmisítését. A 2017. szeptember 21-i Feralpi kontra Bizottság ítélet (C-85/15 P, EU:C:2017:709) 46. pontjából és a 2019. január 16-i Bizottság kontra United Parcel Service ítélet (C-265/17 P, EU:C:2019:23) 56. pontjából következik, hogy e jog lényeges eljárási szabálynak minősül. A döntő kérdés az, hogy az érintett vállalkozásnak volt-e esélye – még ha csekély is – arra, hogy jobban biztosítsa a védelmét.

91 E kritérium a jelen ügyben teljesül, mivel a fellebbezők több, a Törvényszékhez benyújtott ténybeli bizonyítékra hivatkozhattak volna azon tényt illetően, hogy az áthelyezés gazdaságilag indokolt volt. A 2015/2446 felhatalmazáson alapuló rendelet 33. cikkének alkalmazása során felállított vélelem miatt a bizonyítási teher megfordulását is figyelembe kell venni.

92 Még ha a 2015/2446 felhatalmazáson alapuló rendelet 33. cikkének a jelen ügyben történő megfelelő alkalmazása kizárólag jogkérdésektől függene is, amit a fellebbezők a megtámadott ítélet 64. és 72. pontjának fényében vitatnak, a jogi érvek előterjesztéséhez való jog a meghallgatáshoz való jog részét képezi, különösen a Bizottság és a belga hatóságok közötti véleménykülönbségekre, valamint arra is figyelemmel, hogy ezen intézmény megtagadta, hogy a 2015/2446 felhatalmazáson alapuló rendelet 33. cikkének értelmezésére vonatkozó formális véleményt adjon ki.

93 A harmadik jogalap második részében a fellebbezők azt állítják, hogy a Törvényszék tévesen értelmezte a bizalomvédelem és a jogbiztonság elvét, valamint a megfelelő ügyintézéshez való jogot.

94 Először is, a fellebbezők szerint a Törvényszék a megtámadott ítélet 145–147. pontjában figyelmen kívül hagyta az 1982. március 3-i Alpha Steel kontra Bizottság ítélet (14/81, EU:C:1982:76) 10–12. pontját és az 1997. április 17-i de Compte kontra Parlament ítélet (C-90/95 P, EU:C:1997:198) 35–38. pontját, amelyekből az következik, hogy valamely jogi aktusnak az uniós joggal való összeegyeztethetetlensége nem képezi abszolút akadályát a bizalomvédelem elve alkalmazásának. E tekintetben a döntő kérdés az, hogy ez az aktus előnyt biztosít-e az egyén számára.

95 A jelen ügyben a KSZF-határozatok olyan jogos elvárásokat teremtettek, amelyek alapján jelentős, hosszú távú hatásokkal bíró üzleti döntéseket fogadtak el. Következésképpen a vitatott határozatot észszerű határidőn belül kellett volna meghozni. Mivel a KSZF-határozatok az Uniós Vámkódex 33. cikkének (3) bekezdése értelmében három évig érvényesek, azok körülbelül két évvel az elfogadásuk után történő visszavonása nyilvánvalóan sérti a jogbiztonság elvét, és kárt okozna a fellebbezőknek. Ezenfelül, a 2015/2446 felhatalmazáson alapuló rendelet 33. cikke nem minősíthető „pontosnak”, amely minősítés ellentétes lenne a KSZF-határozat Bizottság általi visszavonásának újszerű jellegével.

96 Másodsorban, a Bizottság által lefolytatott eljárás időtartamára vonatkozó, a megtámadott ítélet 175. és 176. pontjában szereplő elemzés jogilag nem megalapozott. E tekintetben a Törvényszéknek figyelembe kellett volna vennie az ügy jelentőségét az érintett személy tekintetében. A releváns időszak a 2019. január 31., a Bizottság által a belga hatóságokkal folytatott első tárgyalások időpontja, vagy másodlagosan 2019. június 24., az első két KSZF-határozatnak a belga hatóságok általi elfogadása időpontja, illetve a 2021. április 7., a vitatott határozat közzétételének időpontja közötti időszak. A vitatott határozat elfogadására

irányuló eljárás 21 vagy 26 hónapos időtartama nem igazolható a KSZF-határozatok jogellenességének állítólagosan nyilvánvaló jellegével. Mindenesetre az ilyen időtartam jóval meghaladja az elfogadható mértéket.

97 A megfelelő ügyintézéshez való jog és az észszerű határidőn belüli eljárást megkövetelő általános uniós jogi elv megsértése – függetlenül attól, hogy e késedelem a védelemhez való jog megsértésével járt-e – megköveteli mind a megtámadott ítélet, mind pedig a vitatott határozat hatályon kívül helyezését, mivel a Bizottság nem járhatott volna el késedelmesen.

98 A Bizottság vitatja ezen érvelést.

A Bíróság álláspontja

99 A harmadik jogalap első része a megtámadott ítélet 166–169. pontjára vonatkozik, ahol a Törvényszék – bár elismerte, hogy a Bizottság nem tett eleget azon kötelezettségének, hogy a fellebbezőket a vitatott határozat elfogadása előtt meghallgassa – úgy ítélte meg, hogy e szabálytalanság nem elegendő ahhoz, hogy e határozat megsemmisítéséhez vezessen. Ily módon cselekedve a Törvényszék a fellebbezők szerint a Bíróság ítélkezési gyakorlatából következő kritériumoktól eltérő szempontokat alkalmazott.

100 E tekintetben a megtámadott ítélet 162. pontjában a Törvényszék a Bíróság azon ítélkezési gyakorlatára hivatkozott, amely szerint ahhoz, hogy a meghallgatáshoz való jog megsértése a szóban forgó jogi aktus megsemmisítéséhez vezessen, fenn kell állnia annak a lehetőségnek, hogy a közigazgatási eljárás eltérő eredményre vezethetett volna (2022. május 5-i Zhejiang Jiuli Hi-Tech Metals kontra Bizottság ítélet, C-718/20 P, EU:C:2022:362, 49. pont). E kritériumra lényegében a megtámadott ítélet 167. pontja is emlékeztet.

101 A Törvényszék a 2006. június 29-i SGL Carbon kontra Bizottság ítélet (C-308/04 P, EU:C:2006:433) 98. pontjára analógia útján hivatkozva a megtámadott ítélet 162. pontjában azt is megállapította, hogy a fellebbezőre hárul a konkrét bizonyítékok, vagy legalábbis kellően megbízható és pontos érvek vagy valószínűsítő tényezők bemutatásával annak bizonyítása, hogy a Bizottság határozata eltérő lehetett volna, lehetővé téve ezáltal a védelemhez való jog megsértésének konkrét jellemzőit.

102 Ily módon a Törvényszék helyesen határozta meg a Bíróságnak a mindenkit megillető azon jogra vonatkozó ítélkezési gyakorlatát, hogy az őt hátrányosan érintő egyedi intézkedések meghozatala előtt meghallgassák, amint az az Alapjogi Charta 41. cikke (2) bekezdésének a) pontjából következik.

103 Egyrészt ugyanis a felperesek által hivatkozott 2017. szeptember 21-i Feralpi kontra Bizottság ítélet (C-85/15 P, EU:C:2017:709) 46. pontja a Bizottság által az [EUMSZ 101. és EUMSZ 102. cikk] alapján folytatott eljárásokról szóló, 2004. április 7-i 773/2004/EK bizottsági rendelet (HL 2004. L 123., 18. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 3. kötet, 81. o.) sajátos keretében előírt meghallgatáshoz való jogra utal.

104 Másrészt a megtámadott jogi aktusnak az EUMSZ 263. cikk alapján történő megsemmisítése érdekében a védelemhez való joga megsértésére hivatkozó személynek kell azt bizonyítania, hogy fennáll a lehetősége annak, hogy az e jogi aktus elfogadásához vezető közigazgatási eljárás eltérő eredményre vezethetett volna (lásd ebben az értelemben: 2018. szeptember 26-i Infineon Technologies kontra Bizottság ítélet, C-99/17 P, EU:C:2018:773, 79. pont, valamint az ott

hivatkozott ítélkezési gyakorlat). E tekintetben az ilyen szabálytalanságra hivatkozó személytől nem követelhető meg annak bizonyítása, hogy annak hiányában az érintett jogi aktus tartalma az érdekei szempontjából kedvezőbb lett volna, e személynek azonban konkrétan bizonyítania kell, hogy ennek lehetősége nincs teljesen kizárva (lásd ebben az értelemben: 2023. szeptember 28-i Changmao Biochemical Engineering kontra Bizottság ítélet, C-123/21 P, EU:C:2023:708, 170. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

105 E kritérium alapján a Törvényszék, miután a megtámadott ítélet 166. pontjában megállapította a fellebbezők meghallgatáshoz való jogának megsértését, nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a 167–170. pontban arra a következtetésre jutott, hogy az arra vonatkozó ténybeli bizonyítékok, hogy az áthelyezés a gazdasági hatékonyság várható növekedése miatt „gazdaságilag indokolt”, nem alkalmasak arra, hogy a közigazgatási eljárás eltérő eredményre vezethessen.

106 E tekintetben ugyanis elegendő annak megállapítása, hogy ezen ítélet 170. pontjában, amelyre a jelen fellebbezés közvetlenül nem vonatkozik, és amely az említett ítélet 65. és 66. pontjára utal vissza, a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy a fellebbezők nem terjesztettek elé annak bizonyítására alkalmas konkrét bizonyítékokat, hogy a szóban forgó áthelyezést elsősorban a 2018/886 végrehajtási rendeletben előírt kiegészítő vámok bevezetésétől eltérő megfontolások indokolták.

107 E körülmények között az harmadik jogalap első részét el kell utasítani.

108 A harmadik jogalap második része a bizalomvédelem elvének megsértésén és a felperesek megfelelő ügyintézéshez való jogának a Bizottság által folytatott eljárás időtartamából eredő megsértésén alapul.

109 Először is, a megtámadott ítélet 144. pontjában – anélkül, hogy ezt a jelen fellebbezés keretében vitatták volna – a Törvényszék megállapította, hogy az Uniós Vámkódex 33. cikke alapján hozott KSZF-határozatnak nem célja és nem lehet az a hatása, hogy véglegesen garantálja a gazdasági szereplő számára, hogy az e határozatban hivatkozott áruk származása a későbbiekben ne módosuljon, mivel e kódex 34. cikkének (11) bekezdése értelmében a Bizottság határozatokat fogadhat el, amelyekben felkéri a tagállamokat, hogy vonják vissza a KSZF-határozatokat annak érdekében, hogy biztosítsák az áruk helyes és egységes tarifális besorolását vagy származásának meghatározását.

110 A Törvényszék ily módon pontosan értelmezte az Uniós Vámkódex 33. cikkét és 34. cikkének (11) bekezdését, amit egyébként a fellebbezők a jelen fellebbezés keretében nem kifogásoltak. Ez az értelmezés elegendő alapot képez a bizalomvédelem elvének az elsőfokú eljárásban történt megsértésére alapított érvelés elutasításához. Következésképpen, amint arra a főtanácsnok is rámutat indítványának 105. pontjában, azok az indokok, amelyekkel a Törvényszék a megtámadott ítélet 145–147. pontjában elutasította ezt az érvelést, az ezen ítélet 144. pontjában szereplő indokokhoz képest mellékes jellegűek. A fellebbezőknek az említett ítélet 145–147. pontjára vonatkozó kifogásait tehát mint hatástalanokat el kell utasítani.

111 Másodsorban, a megtámadott ítélet 164. pontjában a Törvényszék a Bíróság ítélkezési gyakorlatára támaszkodva emlékeztetett arra, hogy az eljárás határidejének észszerű jellegét az egyes ügyek sajátos körülményeinek figyelembevételével kell megállapítani. A jogvitának az érintett szempontjából felmerülő tétje ugyan e körülmények közé tartozik, de csak egy a többi körülmény közül (lásd ebben az értelemben: 2022. május 12-i Klein kontra Bizottság ítélet, C-430/20 P, EU:C:2022:377, 72. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), amelyet a Törvényszéknek kell ténybeli elemként értékelnie.

112 Továbbá, az eljárás időtartamának észszerű jellegét nem lehet elvont módon, pontosan meghatározott maximális időtartamot megadva rögzíteni (2022. május 12-i Klein kontra Bizottság ítélet, C-430/20 P, EU:C:2022:377, 86. pont). Ugyanez vonatkozik ezen időtartam számítása kezdő időpontjának meghatározására is, mivel – amint a jelen ügyben is – az alkalmazandó rendelkezések nem tartalmaznak pontos útmutatást.

113 Ebben az összefüggésben a fellebbezők érveinek csak akkor lehet helyt adni, ha megállapítást nyer, hogy a Törvényszék elferdítette a tényeket. Márpedig a fellebbezők nem hivatkoznak ilyen elferdítésre, lényegében csupán a tények újbóli értékelését kérik, ami a fellebbezés keretében nem tartozik a Bíróság hatáskörébe (lásd ebben az értelemben: 2024. szeptember 12-i Anglo Austrian AAB kontra EKB és Far-East ítélet, C-579/22 P, EU:C:2024:731, 147. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

114 E körülmények között a harmadik jogalap második részét el kell utasítani. Következésképp ezt a jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

115 A fenti megfontolások összességére tekintettel, mivel a fellebbezés egyik jogalapjának sem lehet helyt adni, a fellebbezést el kell utasítani.

A költségekről

116 A Bíróság eljárási szabályzata 184. cikkének (2) bekezdése értelmében, ha a fellebbezés megalapozatlan, a Bíróság határoz a költségekről.

117 Ezen eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése szerint – amely e szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazandó – a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

118 Mivel a fellebbezők pervesztesek lettek, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell őket a fellebbezési eljárással kapcsolatos költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

2) A Bíróság a Harley-Davidson Europe Ltd-t és a Neovia Logistics Services International NV-t kötelezi a saját részükről, valamint az Európai Bizottság részéről felmerült költségek viselésére.

Aláírások

[i] A jelen szöveg tárgyszavakat tartalmazó részében az első elektronikus közzétételt követően nyelvi módosítás történt.